RUUD BOS

HET PROCES NAAR SUCCES

door Jan Ebbinge

Met een eerste ronde van 69 in het toernooi om de Twente Cup legde Ruud Bos vorige maand de basis voor de onderscheiding 'Golfer van het Jaar' bij de professionals. Ruim vier uur later ging de beslissende putt in de hole en kon hij opgelucht ademhalen na een spannend seizoen.

In zijn tweede jaar als pro was hij voor het eerst gerechtigd om deel te nemen aan wedstrijden. Dankzij zijn sponsor Ben Pon kon Ruud Bos (24) dit jaar als een soort semi playing pro door het leven gaan. Lesgeven op Golfclub 'De Hoge Kleij' kon hij afwisselen met veel spelen en, vooral, oefenen.
Hoogtepunten gingen hand in hand met dieptepunten. Twee voorbeelden. In het Professional Kampioenschap op de Noordwijkse dwong hij Cees Renders dankzij een indrukwekkende eindsprint tot een play-off en in het Hennessy Nationaal Open op 'De Pan' eindigde hij na veelbelovende openingsronden van 70 en 74 met scores van 82 en 78 op de 10e plaats. Glorie en tegenslagen, het hoort allemaal bij het proces naar succes.
Zijn doelstelling aan het begin van dit seizoen was een plaats bij de eerste 5 van de Nederlandse Order

De fraai ogende stijl van Ruud Bos (foto's GOLF)

of Merit, ofwel het Amro Bank GOLF Trofee puntenklassement. Op die manier zou hij automatisch kwalificeren voor een plaats in de Qualifying School begin december in La Manga, Spanje, in plaats van eerst te moeten voorkwalificeren in Engeland, zoals vorig jaar het geval was.

STIJGENDE LIJN

Ruud verbindt aan zijn prestaties in het afgelopen seizoen de conclusie '. . . dat de stijgende lijn in ontwikkeling is. Je kunt natuurlijk gemakkelijk zeggen dat de vorderingen niet snel genoeg gaan, maar in golf vergt het nu eenmaal tijd om telkens beter te worden.' En zelfs dat 'beter worden' wil nog wel eens tegen vallen, getuige de uitspraak van de Amerikaan Bob Tway deze zomer: 'In golf blijft je niveau nooit hetzelfde. Je wordt òf slechter òf beter, maar het is nooit gelijkmatig.'
Ben Pon: 'Playing golfprofessional is een ontzettend moeilijk beroep. Je moet een enorme doorzetter zijn en je wordt echt niet van de ene dag op de andere beter. Als Ruud er keihard voor werkt en gericht met zijn vak bezig is, vind ik het ook niet erg als hij er 4 of 5 jaar over doet.' Ruud Bos: 'Als je nou nagaat dat straks in La Manga de beste 50 spelers – en daar gaat het om – ònder of gelijk par spelen, dan weet je wel ongeveer op welk niveau je moet spelen. En dat gaat niet vanzelf, zeker niet onder druk'.
Wat waren voor hem opvallende dingen in de omschakeling van amateur naar professional?
Ruud: 'De opvallendste verandering is wel de instelling. Je hebt totaal andere doelen voor ogen. Je hebt een bewuste keuze gedaan, het is opeens je vak geworden en dan wordt je veel gemotiveerder. Wat het technische gedeelte betreft is er de swing, die je door middel van veel oefenen zo simpel mogelijk moet zien te maken. Hoe simpeler hoe makkelijker.

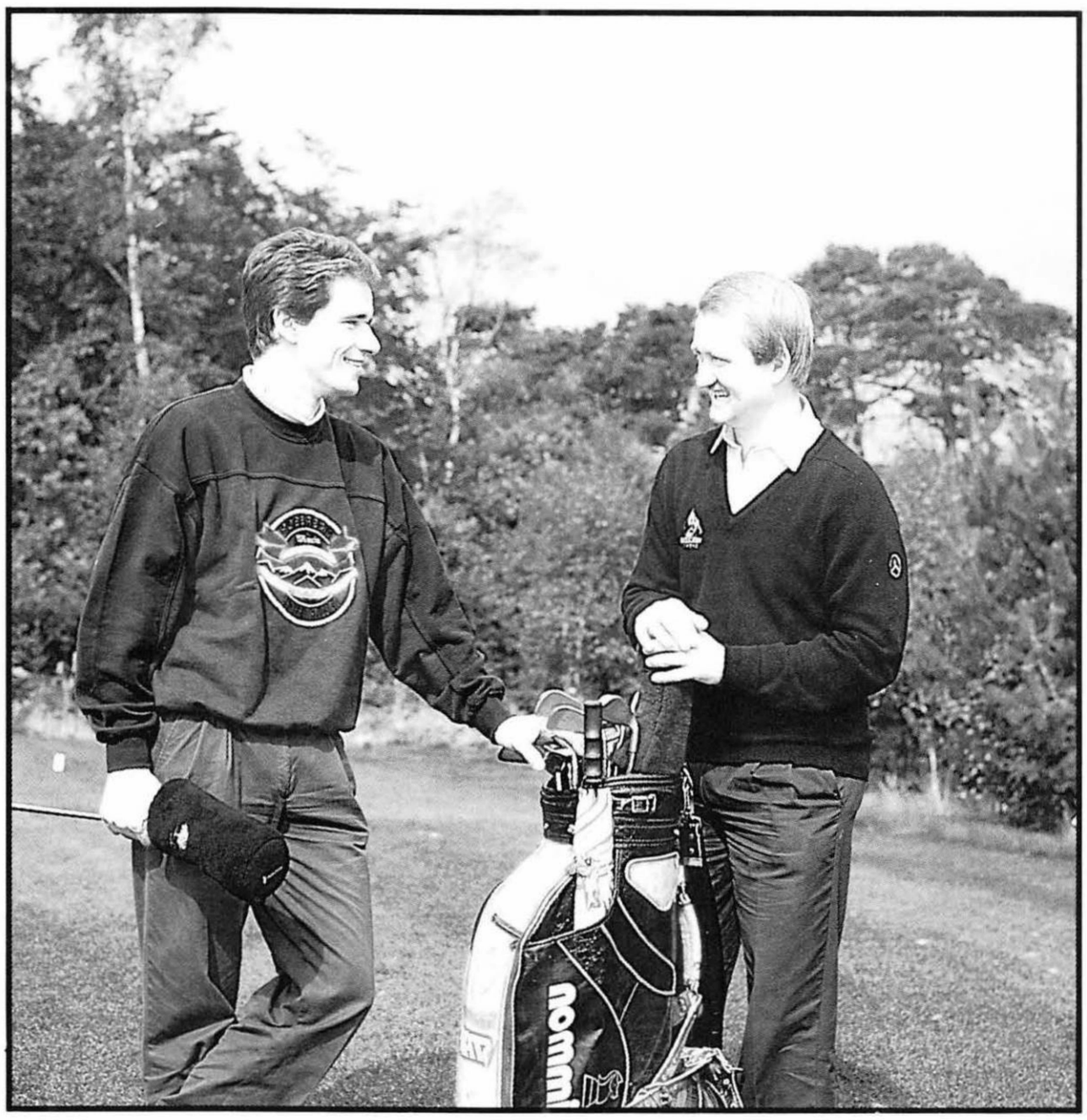

De nummers 1 en 2 op de 12e tee van 'De Hoge Kleij'

Als pro moet je dezelfde swing hebben die onder alle omstandigheden gemakkelijk is te herhalen. In het begin ben ik op zoek geweest naar mijn swing. Die zat niet in elkaar zoals ik hem vroeger voelde. En dan moet je er aan sleutelen om een betrouwbare swing terug te krijgen. Het is hypothetisch. Greg Norman zei dat hij in het jaar 1986, toen hij bijna alles won, 24 van de 25 ballen goed sloeg. Bij mij waren dat er 10 van de 25 en dan probeer je daar 15 van de 25 van te maken.'

EENHEID VAN SWING

Tijdens enkele toernooien werd Ruud in de gallery gevolgd door een driftig notities makende man in een zwarte regenjas. Het was sportpsychiater Ferdi Oyen, die ook de NGF bij enkele centrale trainingen ten dienste heeft gestaan. Wat kan een sportpsychiater voor een golfer doen?
Ruud Bos: 'Er zijn concentratie-methodes waar hij me mee geholpen heeft. Daar zijn regeltjes voor en ik heb er zeker baat bij. Als je goed speelt is er niets aan de hand, maar als je slecht speelt ga je rituelen herhalen die niet goed zijn. Dat zijn vaak handelingen die vòòr de slag gebeuren en die je zelf niet in de gaten hebt. Oyen ziet dat wel en maakt mij daar opmerkzaam op. Hij heeft veel ervaring met andere sporten. Het voordeel is dat hij zelf niet golft en er daardoor objectief tegen aan kijkt. Een golfer is subjectief en kan blind raken voor dingen.'
De Golfer-van-het-Jaar voelt zich aangesproken als het tempo van zijn spel ter tafel komt. Tijdens de

Hoewel de beste professional in 1987, nam Ruud Bos niet altijd de kortste weg naar de hole

Twente Cup is geklokt dat hij 40 seconden nodig heeft voor de voorbereiding van een slag in de baan. De snelste speler, Wilfred Lemmens, deed er 11 seconden over voordat de bal weg was. Dat scheelt 20 minuten per 18 holes en dan hebben we het nog niet over het onderdeel putten gehad. Het is de taak van iedereen die zich met golf bezighoudt zich te verzetten tegen het langzame spel dat, vooral door invloed van de sterren op de t.v., hand over hand toeneemt. Vandaar dat we dit onderwerp aan de kaak stelden. Ruud was het er niet mee eens en dat is zijn goed recht. Als we de volgende keer samen gaan biljarten, zou ik het wel eens kunnen verliezen. Volgende vraag dus maar. Voor de Twente Cup heeft hij urenlang met de putter geoefend en het resultaat was er naar. Is putten dan een kwestie van een juiste 'repeating stroke' en niet afhankelijk van het gevoel van de dag?
Ruud: 'Nee, ik wil alles zoveel mogelijk minimaliseren tot het gevoel van de dag. Ik streef naar een eenheid van de swing, waardoor ik invloeden buiten de techniek om wil buiten sluiten. Door op onderdelen te trainen probeer ik dat te bereiken. Ik houd van alle toernooien statistieken bij, dat wil zeggen ik noteer welke stokken ik gebruikt heb, wat de gemiddelde score is op de par-4 holes, hoeveel putts ik gemaakt heb, enzovoort. Door die cijfers te analyseren kom je erachter waar je aan moet werken. Zo had ik op een gegeven moment een gemiddelde van 35 putts per ronde en dat is te veel.'

Op naar La Manga

Wat betekenen John Woof en Ben Pon voor hem?
Ruud: 'John en ik hebben veel met elkaar opgetrokken toen hij professional van de Hilversumsche was en ik daar lid was. Toen hij naar Kleiburg ging en ik in Twente ging studeren verwaterde het contact, maar we bleven elkaar wel bellen. Hij was op de hoogte van mijn dilemma – blijven studeren of pro worden – en hij heeft me opgevangen toen ik eenmaal voor het laatste gekozen gehad. Ik kwam in 1986 bij hem op 'De Hoge Kleij' in opleiding voor assistent-pro en hoop eind 1988 mijn examen head-professional te doen. John heeft veel ervaring en ik leer dan ook veel van hem. We kunnen goed met elkaar opschieten en dat is belangrijk, net zo belangrijk als het is dat 'De Hoge Kleij' mij de mogelijkheid biedt dat ik me kan ontwikkelen zoals het nu gaat. Daar ben ik de club dankbaar voor.
'John heeft mij ook in contact gebracht met Ben Pon, mijn sponsor, en dat was natuurlijk zeer welkom. Ben is zelf een voortreffelijk sportman geweest en is nu ook een single handicapper in golf. Hij is tevens een soort mentor voor me en voelt de dingen goed aan.' Ben kwam hier tussenbeide en zei: 'Maar ik geef hem desgewenst ook op zo'n donder en dat doet John niet.'
Na toernooien in Florence en Biarritz gaat Ruud Bos zich voorbereiden op La Manga, waar begin december 250 hoopvolle professionals hun kaart voor de Europese Tour proberen te halen. Een zware test, waarin na 4 ronden de beste 100 spelers nog 2 ronden spelen. De beste 50 na 6 ronden weten zich verzekerd van de felbegeerde kaart. Laten we met z'n allen duimen dat Ruud Bos er bij zal zijn. Niet verder vertellen, maar wij hebben een bepaald voorgevoel . . .

Op 'Herinnering aan Holland' van H. Marsman

Denkend aan Holland
zie ik brede rivieren
traag door oneindig
laagland gaan,
rijen ondenkbaar
ijle populieren
als hoge pluimen
aan de einder staan:
en in de geweldige
ruimte
verzonken
de boerderijen
verspreid door het land,
boomgroepen, dorpen,
geknotte torens,
kerken en olmen
in een groots verband.
De lucht hangt er laag
en de zon wordt er
langzaam
in grijze veelkleurige
dampen gesmoord,
en in alle gewesten
wordt de stem van het
water
met zijn eeuwige
rampen
gevreesd en gehoord.

H. Marsman

Denkend aan Holland
zie ik vele plannen
traag doch onstuitbaar
door bureaucratieën gaan,
rijen verlaten
karren en tassen
als achtergelaten honden
voor het clubhuis staan:
en op de geweldige
greens in de holes
verzonken
de vlaggen
verspreid door het land,
boompartijen en bunkers
kreten soms horend
als well-out of fore
tot je aan de bar belandt.
De lucht hangt er laag
en de verhalen worden er
langzaam
in veelkleurige bewoording
overtroffen en gesmoord,
en in alle gewesten
wordt de stem van de
sponsor
met zijn dwingende
merken
gevreesd en gehoord.

Geertje Bergzij